

Chicago (including Western suburbs) newsletter

Working in the USA - introduction

Misschien wel de meest vervreemdende ervaring van leven in de USA is dat het allemaal zo bekend is. Je reist urenlang in een vliegtuig, met overstappen zoals armelui zoals wij moeten doen, langdurig inchecken, uitdijende veiligheidscontrole, immigratie die superlangzaam werkt en bagage die kwijtraakt en na 22 uur ben je van deur tot deur, vervolgens ga je het dorp en de stad bezoeken, en alles ziet er precies zo uit als op de film en de TV. En ze praten precies hetzelfde. Chicago ziet er precies zo uit als op de plaatjes, Ze praten net als op de TV. Taxi's rijden als gekken en proberen altijd voor te kruipen. Rondwandelen in Chicago is, zelfs als je er nog nooit bent geweest, een feest van herkenning. En ook buiten de bekende binnensteden houdt het gala van herkenning niet op. Suburbs zien er net zo uit als in de film. De inrichting van huizen is precies zoals je van TV series gewend bent; keuken in het midden, gewone kamer en mooie kamer, eetgedeelte, dubbele garage, voortuin met alleen kortgeschoren gras, een grote kelder, en minimaal half zo veel badkamers als er slaapkamers zijn. De prairies zijn goudgeel en zacht glooiend, de auto's zijn nog groter dan je dacht, en de treinen rijden zijn lang en langzaam.

Maar ergens is het niet echt. Het is alsof je jarenlang elke dag langs hetzelfde dorp bent gereden op weg naar je werk, het vanaf de snelweg observerend door de ruiten van je auto, en nu ben je er naar toe gereden en uitgestapt, en sta je midden op het dorpsplein. Het *lijkt* hetzelfde. Maar na een tijdje merk je dat het toch net anders is. En hoe langer je rondloopt, hoe meer verschillen je opmerkt. Hoe meer details je ziet, hoe anders de werkelijkheid blijkt te zijn. Langzaam voel je je steeds minder thuis.

Zo is het ook met werken in de V.S. In het begin lijken veel clichés en stereotypen gewoon waar te zijn! Ze werken hier van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. Ze nemen hun werk mee naar huis. Maar het weekend is heilig. Iedereen wil eigen baas zijn en als ze in loondienst werken doen ze wel net alsof. Uitgebreid lunchen is erg belangrijk. Per rang worden de kamers groter. En iedereen loopt 'n paar keer per dag naar de koffieshop om 'n grote bak koffie te halen. In drie dimensies ziet het er precies zo uit als in de twee dimensies van het blauwe oog. Maar de werkelijkheid is niet wat hij lijkt te zijn.

Werken om te leven, of leven om te werken

Amerikanen nemen hun werk heel serieus. Niet noodzakelijkerwijs hun werkgever, maar wel hun werk. *Job-satisfaction* is dan ook heel belangrijk. En dat het voldoende geld opbrengt is ook belangrijk. Als je ergens anders hetzelfde werk voor ook maar een beetje beter salaris kunt doen, is niemand er verbaasd over als je verkast. Maar een andere belangrijke reden om de banden met je werkgever te verbreken, zeker in de IT, is dat het niet meer leuk is. En dat verbreken van banden kan heel makkelijk. In Illinois zijn opzegtermijnen langer dan 30 dagen verboden bij de wet. Korter mag, en 1 dag is normaal. Alleen inhuur ben je niet zo makkelijk kwijt. Als je vindt dat je onterecht bent ontslagen kun je ook nog altijd *sue-en!* In de krant adverteren advocaten met hun succespercentages in dergelijke zaken. Zo is ook in de V.S. iemand eruit werken geen sinecure. Maar in de huidige hoogconjunctuur treurt niemand daar om, want met een werkloosheidspercentage van onder 2 procent in de *suburbs* (Wheaton

1.7%), liggen de banen letterlijk voor het oprapen en ben je allang blij als je zelfs een mindere kracht kunt houden.

In het licht van die vraag naar (zeker geschoolde) arbeidskrachten is de arbeidsmoraal zoals bekend, doch blijft merkwaardig. Men werkt, en minder dan 40 uur is voor mietjes. De volle werkweek is een kruis om trots te dragen. Niet dat er niet aan *cutting corners* wordt gedaan. Je moet wel 'ns 'n keer naar de tandarts, je moet toch kunnen bellen met die meubelzaak die vorige week dat bankstel had moeten leveren, je moet naar huis bellen om de kinderen te vragen hoe het vandaag op school ging. En op vrijdag kun je best wat eerder naar huis. Maar verder; mij hoor je niet klagen over de arbeidsmoraal. Die is echter wel nodig, want aan de andere kant geldt dat eenieder als kleine zelfstandige functioneert. Je leeft in de grootste *democracy of all times*, en dan ben jij alleen verantwoordelijk voor je eigen leven. Je bent een individu, die als zelfstandige *citizyn* van dit prachtige land z'n mondje roert en doet wat hem of haar goed dunk. En dus ook zelf verantwoordelijk is voor falen. Als het oog van de *executive* niet meer welwillend op de projectmanager rust, dan is het leven geen lolletje meer en ligt de weg naar een nieuwe baas zeer voor de hand.

Loyaliteit aan een werkgever wordt met argwaan bekeken. Er moet een reden zijn, en geen positieve, dat een talentvolle programmeur al vijf jaar bij dezelfde tent werkt¹. Er is iets mis, aan die persoon of aan die tent. Je bent toch altijd op zoek naar kansen om je positie te beteren, of toch in ieder geval naar nieuwe, interessante uitdagingen. Of bezig met het opzetten van een eigen zaak. En als dat niet lukt, kun je altijd nog naar *Silicon Valley*, wat vaker voorkomt dan je denkt. Ik ken persoonlijk al twee ex-werknemers van de ABN AMRO Bank in Chicago die in de Golden state hun geluk hebben gezocht.

De *frontier* mentaliteit is hier nog altijd springlevend, al worden niet meer de fysieke grenzen van het land maar de geestelijke beperkingen van haar inwoners overschreden. Dat veroorzaakt stress, en er is dan ook een grote markt voor kalmerende middelen. Het faalpercentage in ondernemersland is hier niet minder dan in Nederland. Alleen worden hier veel meer nieuwe zaken begonnen. Dus zijn er ook meer faillissementen. In de lokale bladen worden wekelijks de *chapters* gemeld, de verschillende soorten van faillissement (chapter 11 is uitstel van betaling van een Inc en de bekendste, maar je hebt ook chapter 6 en chapter 8). Advocaten adverteren dat je financiële bescherming kunt vinden door failliet te gaan en zo je huis en dergelijke kunt redden van je zakelijke misfortuin. Failliet gaan is geen schande, het is een periode in je leven, net zoals als de *mid-life* crisis, die hier overigens sterk wordt beleefd. Meer dan de helft van alle sportauto's wordt door mannen tussen de 40 en de 55 gekocht, maar ook bejaarden herbeleven hun tweede of derde jeugd in een (vaak nieuwe) carbrío. Die wapperende grijze haren zijn werkelijk een leuk fascinerend gezicht.

Werken ze nou echt zoveel uren? Dat licht eraan hoe je het bekijkt. Een baan is 40 uur. Dat Nederlanders graag parttime, of 36 uur in 4 dagen werken, vindt men hier echt ridicuul. Je hoort wel dat part-time werken of zelfs tele-commuting mogelijk is, maar dat is toch over het algemeen *paying lip service*. Tot in de late uurtjes doorwerken komt veel voor. Heel erg vroeg beginnen ook. Bij ons in de straat is ongeveer 'n kwart van de bewoners om 5 uur al uit de veren. Als er sneeuw is gevallen hoor je al voor zessen de burens met *snowblowers* de stoep sneeuwvrij maken. Als het werk af moet dan moet dat ook, en dan werk je maar 'n uurtje of wat door. Je wordt afgerekend op wat je oplevert. Dus als er geen duidelijke doelstelling met een strakke datum is, is de kou al snel uit de lucht en zakt het werktempo in mekaar. Gebeurt natuurlijk ook in de oude wereld, maar de verschillen zijn hier extremer (denk maar aan: de koffie is heter, de cola kouder. Zo zit alles in mekaar). Maar lange uren werken komt veel voor,

¹ Een paar werkgevers steker er met kop en schouders bovenuit, maar dat zijn uitzonderingen.

en is iets om stoer over te doen. Anderen stellen weer dat je alleen 70 uur hoeft te werken als je nog indruk moet maken op je baas. Maar ja, als je vaak van baas verandert moet je dat elke keer opnieuw weer doen. En zo blijf je het normaal vinden de hele week alleen maar te werken en te slapen.

En dan zijn er nog de tweede baantjes. IT-ers zul je niet zo snel op doordeweekse avonden of in het weekend achter de kassa zien zitten of meehelpen auto's te wassen. Maar als je niet het gelukt hebt riant te kunnen verdienen in de computers, voel je je over het algemeen niet te beroerd om na het gewone werk de handen nog 'ns uit de mouwen te steken. Volgens de statistieken heeft de middenklasse gedurende de jaren tachtig het salaris alleen op peil gehouden door harder te gaan werken. De winkels zijn tot 9 of 10 uur open dus daar kan goed geklust worden. Er moet ook opgepast worden op verlaten kantoor- en fabrieksterreinen. En de zaterdag is natuurlijk ideaal voor een handige jongen om bij te klussen. Er wordt dan ook bijna nog meer getimmerd en gemetseld dan door de week. Op zondagochtend is het eindelijk rustig op straat, want dan gaat iedereen ter kerke. En zondagmiddag is voor het gezin. Hèhè, effe bijkomen. Maandag weer vroeg op.

Moeten we niet eerst overleggen?

In het snelle ondernemersklimaat in het land van de *brave and the free and the internet* is het van groot belang snel te beslissen. De concurrentie is groot, de klant is niet loyaal, en nieuwe concurrenten kunnen zeker in de internet tijd van de ene op de andere dag de concurrentie verhoudingen op de kop zetten. Als er een beslissing moet worden genomen is de *waarover* vraag minder belangrijk dan het *dit is beslist* antwoord. Dus dat *doe* je dan. Ik snap nu ook hoe Herbert Simon op het idee kwam van zijn beslissingsmodel, waarin managers geacht worden belangrijke beslissingen op basis van onvolledige informatie te nemen, is gekomen. Hier doen ze niet anders. Als je probeert eerst alle relevante informatie te verzamelen en op basis daarvan weloverwogen een beslissing te nemen dan ben je onpraktisch, een *pain in the butt* of nog erger, een filosofisch tiep. En Europeanen zijn filosofen tenzij anders bewezen. Managers van over de grote plas doen er dan ook goed aan eerste te bewijzen dat ze slagvaardig zijn. En dat doen ze dan ook.

Als je een beslissing neemt kijk je natuurlijk wel of anderen het met je eens zullen zijn. Het politieke krachtenveld wordt zeker niet verwaarloosd. En daar is men ook heel open over. Je hoeft niet lang bij een nieuwe baas te werken om op de hoogte te raken wie welke spelletjes speelt, wie welke lange termijn doelstellingen nastreeft, welke verpakking van de boodschap wel goed aankomt en welke niet. Maar zoiets gewoons als *overleg* kent men niet.

Dit kernbegrip van de Nederlandse samenleving en cultuur, zo eigen aan ons kaaskoppen dat we er vaak niet eens aan denken dat een *vergadering* bedoelt is om beslissingen te nemen en niet alleen maar om te *overleggen*, met ander woorden praten over het nemen van een beslissing zonder deze te nemen, is aan deze kant van de Atlantische oceaan onbekend. Ik had al moeite Amerikanen uit te leggen hoe beslissingen in Nederland tot stand komen. Ze wilden het maar niet snappen. Tot ik een introductie voor de manager die in Nederland gaat werken las. Daar draaien ze er niet omheen. De buitenlandse manager moet begrijpen wat overleg is, en er naar handelen. Anders kan hij beter thuisblijven. De vader van de buurvrouw die verantwoordelijk is voor een aantal verpakking- en assemblage fabrieken in Nederland bevestigt dit beeld zonder het begrip overleg waar geen engelse vertaling voor kan worden gegeven, te kennen. *I talk. Then I listen. If I don't like what I hear, I talk again. Followed by listening again. I let it sit for a few days. Talk it over again. And again. And then, maybe, are they willing to go along with me. In the US I just tell 'em what to do, and check a week later whether they've really done it.*

Amerikanen overleggen niet. Eenieder brengt zijn mening naar voren. Die wordt uitgebreid toegelicht met een heel verhaal eromheen. Een ander verteld zijn of haar mening vervolgens. Die kan diametraal er tegenovergesteld zijn, en wordt eveneens met veel verve naar voren gebracht. Discussie wordt niet gevoerd. Dat hoeft ook niet, want de baas beslist. Als de baas wil dat er discussie wordt gevoerd, dan vraagt ie dat expliciet. En dan wordt er gedebatteerd, een kunst waar Amerikanen zich hartstochtelijk op werpen omdat ze het heel leuk vinden en er op school goed in getraind zijn, maar weinig kans krijgen te laten zien hoe goed ze er in zijn. Behalve in projecten waar collega's uit andere landen bij betrokken zijn natuurlijk. Of in het vrijwilligerswerk waar velen de weinige vrije tijd die ze hebben aan besteden.

Snel beslissen kan een nadeel hebben. Tenzij je brilliant bent bestaat de kans dat je een verkeerde beslissing neemt. En als jij ontdekt dat je baas de verkeerde beslissing nam, moet je hem of haar vertellen dat hij/zij het bij het verkeerde eind had. Een ondankbare taak in alle culturen. De truc is dan om de baas er zelf achter te laten komen. Het is namelijk helemaal niet erg als uit nieuwe informatie blijkt dat de situatie toch anders was, en de voorafgaande beslissing in dat licht gezien niet optimaal was. Dan veranderen we die beslissing toch gewoon! *No sweat!* En omdat het normaal is precies dat te doen wat de baas zegt is er geen probleem als h/zij van mening verandert, want dan doen we het gewoon anders. Als je het zo wilt, dan krijg je het ook zo. En als het me niet bevalt dat je het verandert, dan interpreteer ik het wel zo dat ik er toch lol aan heb, of ik zoek iemand anders die ik er mee in kan zepen. En als het me echt niet bevalt, dan stap ik gewoon op! Probleem opgelost. Geen spanningen op het werk, een natuurlijk *scapegoat* want de zwartkijker is toch weg, en daarna maken we een nieuw begin. Dat laatste is iets waar men hier erg goed in is. Ik zal dan ook in de toekomst nog dieper ingaan op het fenomeen van de reli-TV (niet te verwarren met reality-TV), de meest gebruikelijke manier van opnieuw beginnen.

Een ander gevolg van de beslis cultuur is dat praten *Cowboy* en luisteren *Indian* is. Een bekend Amerikaans gezegde dat ik pas geleden heb verzonnen is "*the more yea talks, the less yea listens*". Het mondje roeren heeft niemand hier problemen mee, maar goed luisteren, en de opgedane informatie vervolgens naar waarde verwerken, is een kunde die dun gezaaid is. Maar dat is helemaal niet erg want we overleggen toch nooit, we zeggen gewoon wat we er van vinden, of we debatteren erover en dan luisteren we toch alleen maar om iemand onderuit te halen niet om haar/em te snappen, en dan wordt er gewoon een beslissing genomen, en dan zien we na een tijdje wel vanzelf of die beslissing goed of verkeerd uitpakt. En tegen die tijd werkt de helft hier toch niet meer, is weg bij de zaak of naar een andere afdeling gegaan, dus waar maak je je druk over. *Stay cool dude! Be practical!*

Misschien een tikkeltje overdrijving, maar ik verbaas me nog dagelijks over hoe moeilijk het hier is om iemand fatsoenlijk naar je te laten l-u-i-s-t-e-r-e-n. Het is geen toeval dat call center personeel, en daar barst het hiervan, de strikte opdracht heeft (en daar houden ze zich dus aan!) om na afloop van een conversatie nadrukkelijk te vragen of alle vragen beantwoord zijn en duidelijk is aan de beller wat er nu gaat gebeuren. Want het bellen van een call center is een frustrerende bezigheid doordat men al door de vraag heen met een antwoord bezig gaat. En er is geen bedrijf dat niet via een call center werkt. Als je de dokter belt moet je door drie of vier lagen heen, inclusief aangeven op welke wijze je bent verzekerd en je *insurance-ID* intikken, voordat een assistente een afspraak voor je wil plannen. En herhalingsrecepten worden geheel elektronisch afgewikkeld, en naar believen per post thuis gebracht. Of de dokter voor die \$15.00 daar ook nog tijd aan besteed behalve doorklikken op z'n lijst van aanvragen vraag ik me af.

Een eerste werkdag

Je eerste dag bij een nieuwe baas is altijd bijzonder. In mijn geval natuurlijk helemaal omdat ik een expat ben die geen expat is. Op een *chilly* vrijdagavond begin oktober na een dag reizen aangekomen op O'Hare (toen nog de drukste luchthaven van de wereld), het weekend besteed aan ons huis op orde te krijgen en de winkels in de buurt te verkennen, op maandagochtend ruim op tijd voor de deur van het station afgezet, maandabonnement voor de trein gekocht, en die dekselse trein kwam ook nog op tijd ook. En daar sta je dan om acht uur 's morgens in de Chicago *loop*, niet de kans krijgend om rond te kijken of omhoog naar de wolkenkrabbers omdat iedereen stug doorlopend op weg is naar kantoor.

Om halfnegen moest ik me melden op 200 W. Monroe voor de introductietraining. Niet de training voor *expatriates* die de meeste Nederlanders die hier komen werken krijgen, maar de versie die voor nieuwe Amerikaanse werknemers is bedoeld. Okay, de negende verdieping is niet te missen, ook al hebben ze de liften achter in de belachelijk grote hal verstopt (geldt trouwens voor alle kantoren in de *loop*). Vervolgens door een glazen deur, en ik wordt zonder dat ik iets hoeft te zeggen naar een nabije zaal verwezen. Jas ophangen aan een overvolle kapstok, kopje koffie met koekje pakken achter in de zaal, en aanschuiven aan een van de ronde tafels die verspreid staan opgesteld. Goed, daar zitten we dan aan tafel mekaar te bekijken. Een gemengd gezelschap, met iets meer dames dan heren. Raciaal is de verhouding nogal verschillend van de *suburb* waar ik woon. Daar is alles schetebleek. Hier is de helft zwart van huidskleur, ruim 10% Aziatisch, en de rest Caucasian. Iedereen, net als ik, op z'n paasbest aangekleed. Dan geeft een zeer beweeglijke dame uit Engeland, een dialect dat nogal afsteekt bij het zoete binnensmonds *South Chicago* dat door de helft van de aanwezigen wordt gesproken, het startsein voor de training en wordt de ochtend vervolgens met luisteren naar sprekers, uitvoeren van opdrachten, en veel invulwerk verbracht. Een aantal observaties:

Amerikanen zijn werkelijk zeer welbespraakt. Enkelen blijken in staat om uit het blote hoofd voor de vuist weg een kwartier groepsdiscussie geloofwaardig en correct samen te vatten. Anderen gebruiken voor hetzelfde werk een briefje waarvan ze letterlijk voorlezen, en het klinkt even geloofwaardig. Voor iedereen is er een enthousiast en hartverwarmend applaus, ook voor de jeugdige Braziliaanse dame die als enige niet uit haar woorden komt. Iedereen is werkelijk heel positief voor mekaar, en als je ertussen zit is dat helemaal niet erg. De nuchtere Hollander kijkt met verbazing en *dédain* naar deze exercitie, maar hier vindt iedereen het de normaalste zaak van de wereld en zolang je dat je zelf ook voorhoudt is er niks aan de hand.

Als je zwaarwichtig van aard bent moet de motivatie om af te vallen echt helemaal uit je zelf komen. Ik ben bepaald niet de zwaarste aanwezige. Met name een groepje dames links achter me komt er in hun *chique* trainingspakken meer dan rond voor uit dat ze van calorierijke snoepjes houden. Ook onder de heren een aantal jongens die een pak dragen waar ik met een paar kussens erbij makkelijk in kan. Maar er zitten ook snelle jongens en meisjes in messcherpe pakken tussen. *Obesity* is een groeiend probleem alhier, en als je in de *loop* rondloopt valt dat niet te ontkennen. Maar meer nog dan het grote percentage zwaarlijvige volwassenen valt op dat kinderen vaak al een voorschot nemen op de groeisprint tijdens de puberteit. Ik weet niet of ze het er later weer afkrijgen, maar in de klassen van onze kinderen (grade 3 en 5, dus groep 5 en 7, dus klas 3 en 5) is een op de vijf mollig tot echt buikje rond. En dat is niet verwonderlijk als je naar de maat van de lunch pakketten kijkt, of als je ziet wat er op een kinderpartijtje doorgaat. De Amerikaanse economie doet het goed omdat er goed geconsumeerd wordt, maar op sommige vlakken zouden ze het wat rustiger aan moeten doen.

We moeten ook alle informatie over de *incentives* invullen. En binnen twee weken beslissen! Ziektekostenverzekering (5 varianten, in New York hebben ze weer andere), tandarts verzekering (3 varianten), pensioenfonds (fund, trust, 401K), reiskostenvergoeding (trein, bus,

parkeergeld, kilometers), Reimbursements (health, child, dependent), disability fund, profit sharingsplan, COBRA. Maar je kunt ook alles zelf regelen. Beslissen, beslissen, beslissen.

Na het ochtendprogramma lunch van de baas, en dan moet er een ID worden gemaakt. Een digitale foto wordt op een stuk plastic geplakt. Zo kan bij verlies snel een nieuwe pas worden gemaakt. Een ander gevolg is dat mijn vingerafdrukken nu in het archief van de FBI staan. In de V.S. is dat verplicht voor een medewerker van een bank. Digitaal, *verstet sich*. En daarna mag eenieder doen waar hij zelf zin in heeft. M'n werkplek bekijken. Benieuwt of de nieuwe PC die 4 weken geleden is besteld er al is. En of de e-mail het doet. En de telefoon.

Epiloog

Dit was de eerste aflevering uit een serie van nog onbekende lengte over *workin' in the USA* (melodie: "Born in the USA"; B. Springsteen). Ik begrijp dat sommigen van jullie nieuwsgierig zijn. Een enkeling wil misschien wel hier komen werken. Dat kan natuurlijk niet zomaar. We moeten hier niet teveel Hollanders rond hebben lopen. Ten eerste denken de meeste werknemers hier dat ze voor een Amerikaans bedrijf werken. Dat willen we zo houden. Dat motiveert ze namelijk beter. Ten tweede wil je niet weten hoe die Amerikanen Nederlandse namen uitspreken. Nog meer tongbrekers die ik zelfs na herhaaldelijk toehoren en afluisteren van bandjes niet thuis kan brengen kunnen mijn niet oren niet verdragen. Een ten derde is een strenge schriftelijke toets onontbeerlijk. We kunnen niet bezig blijven met in het engels geschreven stukken te verbeteren tot een Amerikaan ook begrijpt wat er staat. Daarom een hindernisloop met examen na afloop voor de daadwerkelijk geïnteresseerde. Waarvan akte.

Addendum

Nederland doet ook mee in de vaart der internet volken, althans veel IT-ers werkzaam in het bankwezen en aanverwanten willen daar aan mee doen en zien de tekenen daarvoor aan de wand. Mijn vorige column werd dan ook niet door iedereen voor zoete koek geslikt. Ik heb daar begrip voor. En op termijn zie ik in Nederland de ontwikkeling dezelfde kant op gaan als in de V.S. Daarom schreef ik die column ook. Maar ik wil er op wijzen dat twee jaar in internet tijd veel uitmaakt. Neem de overname van Time Warner door AOL. De timing is opvallend. De kabelboeren zoals AT&T zijn namelijk bijna klaar met de bekabeling van die stukken van Amerika waar dat profijtelijk is, de stedelijke agglomeraties. Nu moeten ze er aan gaan verdienen, en dat doe je niet met het tot in den treuren herhalen van oude afleveringen van de Bundy's (momenteel lopen op drie zenders vier verschillende series). Geld verdienen je aan de breedband mogelijkheden voor internet business. Binnen het jaar heeft heel *Chicagoland* (de 8.5 miljoen inwoners in een straal van 100 kilometer rondom de *loop*) digitale kabel, althans dat wil men ons doen geloven. Dan gaat de kassa rinkelen, maar voor wie. De kabelboer, de leverancier van content (zoals Time Warner), of het bedrijf met internet kennis (zoals AOL). De uitkomst is nog onbekend, maar voorlopig zetten de meeste het geld op de Internet bedrijven, al is het maar omdat ze kleiner zijn en gewend zijn snel te beslissen. En er zit zoveel geld in de technologie fondsen dat we in het Y2K ook zonder bugs nog een interessante tijd tegemoet gaan. Ik zal u vanaf het vanaf middenwesten front op de hoogte van de ontwikkelingen houden!